

PENELOPE BLOOM

H

I

S

Package

MEGKAPNÁM

PASSION
VÁLOGATÁS

A csomagja belecsusszant a ládámba.
Csillapodj, te perverz! A postaládámba.
Ja, és hogy kinek a csomagja? Persze ki másé, mint a
dögös szomszédomé.
Most mondanám, hogy a francba... De őszintén: rég
csusszant már bele bármi is a ládámba.
És bár ha választanom kéne, hogy kinek az életét mentsék
meg, tízből kilencszer inkább egy macskát választanék,
mint egy embert, de ez a pasi másnak tűnt. A folyosó
túloldalán lévő lakásban élt, az a tipikus zárkózott, szép
cipős típus volt, akinek olyan az illata, mintha egy Calvin
Klein-reklámból lépett volna ki, és tuti fogselymezett is. A
lényeg, hogy teljesen nyilvánvalóan ura volt az életének.
Ő volt Mr. Tökéletes, és ha engem kérdezel, le kellene
szállnia a magasból közénk. Vagy csak belém. A hosszú,
vastag... Itt inkább abba hagyom ezt a gondolatot.
Miután megtaláltam azt a csomagot, egészen véletlenül
valahogyan kinyílt, és hát nem volt más választásom, mint
belenézni. Kiderült, hogy Mr. Tökéletes mégsem annyira
tökéletes, ugyanis rejteget valamit. Ki gondolta volna?
Segíték: én gondoltam. Vagyis reméltem. És borzasztóan
élveztem minden egyes másodpercét annak, ami ezután
következett. Minden elképzelhető dolognál jobban. Bár
ez talán nem meglepő.

PASSION
VÁLOGATÁS

PENELOPE BLOOM

így beszél az alkotás folyamatáról:
„Soha nem voltam egy magabiztos író.
Gondolom, ahogy a legtöbb szerző,
én is sokat küszködök. Harcolok a leírt
szavaim bizonytalanságával, és néha
kétkedem magamban, újra elolvasok
fejezeteket, s azt kérdezem magamtól,
mégis mi a fenét gondoltam? Vagy
épp azt, hogy az olvasóim mit fognak
szólni, hogyha elolvassák az unalmas
párbeszédeimet. És néha beleszeretek
egy-egy karakterembe, aztán később
rádöbbenek, hogy nagyon unalmasak.
Büszkén hátba veregetem magamat,
ha befejezek egy fejezetet, csak hogy
másnap, újraolvasva azt, kétkedjek
az épelméjűségemben.”

Tudj meg többet a sorozatról:

www.penelope-bloom.com

www.facebook.com/PassionValogatás

PASSION
VALOGATÁS

„Szívből ajánlom a szerző bármelyik könyvét. Meg is van az összes. Nagy az én legkedvesebb mellékszereplőm. Csodálatos. Nagyon imádom azt a nőt. Valahányszor felbukkan a sorozatban, az a csúcspont.”

Barnes&Noble

„Ó, te jó ég! Lehet Penelope Bloom még ennél is jobb? Nem találkoztam olyannal, aki ne élvezte volna ezt a könyvet. A szerző is biztosan jókat nevetett írás közben.”

Amazon

„Lilith igen izgalmas, gyors észjárású karakter, aki már az előző könyvekben is feltűnő jelenség volt. Egy fantasztikus történetre volt szükség, ami méltó a személyiségéhez, és ezt most meg is kapta.”

Goodreads

„Lilith személyisége sötét, csipkelődő, szarkasztikus. Úgy tűnik, hogy élvezi mások balszerencséjét. Ám emberére talál az új szomszédjában, Liamben. Találkozásaik telis-tele vannak olyan pillanatokkal, amelyek szórakoztatóak és lebilincselőek. Nehéz lenne nem szeretni őket együtt, ezért remélem, hogy megtalálják a boldogságot.”

Ana's Attic

„Penelope Bloom kitűnően írja ezt a sorozatot. Szeretem, ahogyan ezeket a karaktereket ábrázolja, és ahogy újra és újra megjelennek. Olyanok, mint egy csapat hibbant barát, akiket mindenki szeretne magának.”

New in Books

PASSION
VÁLOGATÁS

PENELOPE BLOOM

H

I

S

MEGKAPNÁM

— részlet —

LILITH

Mindig úgy gondolják, hogy nem vagyok túl „emberbarát”, bármit is jelentsen ez. Hát tudjátok, mit, seggfejek? Baromira emberbarát vagyok! Sok mindent szeretek az emberekben. Szeretem nézni, ahogy kissé peches dolgok történnek azokkal, akik megérdemlik. Szeretem kényelmetlen helyzetbe hozni az embereket. Csak mert nem úgy képzelem el a paradicsomot, hogy piknikkosárral a kezemben szökdécselek a legjobb barátnőmmel egy zöld mezőn, még nem vagyok pszichopata. Az, hogy valószínűleg előbb menteném meg egy macska életét, mint egy emberét... Hát, beismerem, talán kicsit közelebb kerülök ettől a pszichopata meghatározásához, de senki sem tökéletes.

Mindenkinek meg kellett találnia a maga örömét az életben. A bűnös élvezeteit. Az én örömet véletlenül mások balszerencséje jelentette. Ezt talán kevésbé felkavaróan is ki lehetne fejezni... A legtöbb embert nem

kedvelem, és élvezettel nézem a szenvedésüket? Hm, nem, ez sem jó.

Gyakorlatilag azt feltételezem, hogy mindenkire lesújt a rossz karma, és ha vagyok olyan szerencsés, hogy végignézhetem, amikor megtörténik, az csak bónusz. A pasi, aki az előbb munkába menet leöntötte kávéval a nyakkendőjét, valószínűleg néhány órája egyszerűen csak otthon magára hagyta az ártatlan golden retrieverét, aki csak egy kis hasvakarásra vágyott. *Karma*. A nő, aki nek egy darab vécépapír lógott a cipősarkáról ebédszünet után, valószínűleg leszedte a keresztvizet egy szegény vevőszolgáltatásról előző este egy nem működő kupon miatt. Még rosszabb, hogy a kupon valószínűleg azért nem működött, mert a nő – az emberek 90%-ához hasonlóan – nem vette a fáradságot, hogy elolvassa a részleteket a kártya hátoldalán. *Bumm*. A karma újra lesújt.

De van valami, amit még az univerzum nagy egyensúlyozásánál is jobban élvezek. Nem jövök könnyen izgalomba, és nem szokásom mosolyogni, de azt különösen élvezem, amikor arra várok, hogy a karma olyasvalakire csapjon le, aki kiakasztott.

És így kezdődött.

Mr. Tökély szembeszomszédja voltam a folyosó túloldalán. Nem tudtam a nevét – bár már néhány hete vele szemben laktam –, és nem is terveztem megtudni. Biztosan valami seggfejes neve van, mint „Cade”, „Tade” vagy „Spade”. A hozzá hasonló fickóknak mindig ilyen a neve, mintha csak most sétáltak volna le egy jachtról vitorláscipőben és csípőre kötött pulóverben.

Mr. Tökély nem így öltözködött, de totál el lehetett róla képzelni, hogy ilyen. Volt valami a hajában vagy

a pofátlanul jóképű arcában, ami valószínűleg még kopaszon is jól nézne ki. Lehet, hogy azért, mert az ember ránézett, és gyakorlatilag látta az eszméletlenül gyönyörű emberek hosszú, folyamatos sorát, akiknek le kellett feküdniük ahhoz, hogy ilyen tökéletes genetikájú férfi jöjjön létre. Vagy talán csak amiatt a hülyeség miatt, hogy ilyen hihetetlenül jó formában tartotta magát. Már-mint ne már, kinek van szüksége arra, hogy a teste úgy nézzen ki, mintha tökéletesen formált izomról tökéletesen formált izomra elegánsan próbálna kijutni minden ruhából, amit visel?

Egy rám nagyon nem jellemző pillanatban úgy döntöttem az első napon, amikor ideköltözött, hogy adok neki egy esélyt. Fontos megjegyezni, hogy a döntésemnek szinte semmi köze nem volt ahhoz, hogy mennyire jól nézett ki, sem a bizarr fantáziáimhoz róla és a hullámzó keblemről. Semmi ilyesmi. Csak gondoltam, jó szomszéd leszek. A szokásos szúrós pillantás helyett csak felé pillantottam, és vártam, hogy bemutatkozzon. Még egy finom biccentést is küldtem neki, amiket pasiktól láttam egymás között. Láttam állal lefelé és állal felfelé biccentést is, úgyhogy választottam egyet.

Nem vártam nagy viszonzást. Esetleg egy állbiccentést lefelé vagy felfelé. Esetleg behúz a szobájába és magáévá tesz, mert még sosem látott olyan zabolátlan szépséget, mint amilyen én volnék.

De teljesen levegőnek nézett. Még a szemkontaktust sem vette fel. Szóval a gimisek halhatatlan szóhasználatával: „indul a játszma”.

Tökéletes akar lenni? Gyakorlatilag egy táblát akar a nyakában hordani, amin az áll: „Az életem jobb, mint

a tiéd”? Ám legyen! Bele is gebedhet. De ha én erőt veszek magamon, hogy ne nézzek rád dühösen, akkor arra baromira mérget vehetsz, hogy legalább egy biccentéssel jössz nekem.

Ez volt az első hiba.

A második, hogy továbbra is úgy nézett, mintha lenne titkos készlete a lakásában a Harry Potter univerzum Felix Felicis főzetéből, mintha az élete minden egyes napja a tökéletesen szerencsés véletlenek sorozata lenne. Látszott a szemében.

De nem, a részletek nem számítanak. Csak az, hogy irritál. Ezért baromira vártam, hogy az univerzum rájőjön, harminc évnyi balszerencsével tartozik neki egyetlen pillanatba sűrítve. Nem akartam, hogy valami nagyon súlyos történjen a fickóval, de az lett volna a napom fénypontja, ha egyszer láthatom pofára esni. Elég lenne egy mókás csontsérülés. Talán eldugulhatna a vécéje, és előlthetné a lakását szarral. Bármi, komolyan.

Úgy éreztem magam, mint egy árnyék, ami arra a csodás napsütésre vetült, ami az élete volt, amióta csak beköltözött, és kábé elegendem lett.

Kedd volt, vagyis valószínűleg összefutnék vele, mielőtt a lakásomhoz érek. Talán volt némi fogalmam arról, hogy általában mikor ér a háztömbhöz munka után, de nem jártam folyton a nyomában. A férfi egyszerűen úgy élte az életét, akár az óramű, és vagy fél órával korábban ért ide, és odakint várt pontosan ötig, hogy bejőjön, vagy a szerencséje odáig terjedt, hogy soha nem késett a vonata, vagy nem találkozott a csúcsforgalommal. Tekintve, hogy New York Cityben éltünk, utóbbit nehezen hittem volna el.

Két perccel öt előtt léptem ki a lakásomból, nem azért, mert össze akartam futni vele, hanem mert véletlenül pont akkor hagytam el a lakásomat. Kábé két percig tartott, hogy a lépcsőtől a postaládáig érjek, ezért ő véletlenül pont akkor lépett be, amikor én kijöttem a lépcsőházból.

Nem öltözött feltűnően. Olcsó napszemüveg, kifakult kék póló és farmer. Persze ő elérte, hogy úgy nézzen ki, mintha egymillió dollár értékű lenne, ettől pedig szerettem volna eltaposni. Ha a karma nem akarja elintézni, én boldogan besegítek neki.

A lakók postaládáit a falba építették bele, és óriásoknak tervezték. Én jó százhatvanhét centi voltam, de lábujjhegyre kellett állnom, hogy elfordítsam a kulcsot, és benyúljak. Mr. Tökély postaládája pont az enyém mellett volt. Ő gond nélkül elérte a sajátját, miközben én igyekeztem megőrizni némi méltóságot lábujjhegyen, arcomat a falhoz szorítva. Meglepően nagy dobozt halásztam ki onnan.

Mindketten csomaggal a kezünkben léptünk el a postaládáktól. Az enyém jellegtelen bézs színű volt, az övé nagyon nőies rózsaszín, amit egy fehér selyemszalag zárt le.

– Klassz csomag – jegyeztem meg. Kicsit meglepve hallottam a saját hangomat. Azt hittem, az agyam és a testem beleegyezett a passzív-agresszív taktikába, de azért sem akartam bocsánatot kérni, hogy egy kis szurkát dobok felé.

Megfordult, és felvont szemöldökkel végigmért. Istenem! A pasi jóképű volt. Szinte émelyítően, mintha a filmsztár külső nem lett volna elég neki. Addig kellett

emelni a mércét, míg tökéletes nem lesz. Még azt sem lehetett mondani, hogy olyan tökéletes, hogy az már unalmas, mert a tökéletességének része volt, hogy precízen egyedi volt pont a megfelelő helyeken. Például a szemöldöke talán túl sötét és vastag volt, de tökéletesen illett az arcához. Aztán az orra. Eddig soha nem töltöttem azzal időt, hogy egy férfi orrát tanulmányozzam, de ez tényleg szép orr volt. Méltóságteljes. Sőt nemes. Olyan orr volt, ami hirtelen elgondolkodtatott azon, nem lettem-e hirtelen orrkedvelő típus. Olyasmi létezik egyáltalán?

– A magáé nagyobb – közölte a kezemben tartott csomag felé biccentve.

Olyan játékoság bujkált a hangjában, hogy küzdenem kellett, hogy elfojtsak egy mosolyt. Általában nem esett nehezemre nem mosolyogni. Az egész nem mosolygás magától jött. Általában ideges sem voltam pasik közelében, úgyhogy az a fura nyugtalanság a gyomromban biztosan csak az intenzív ellenszenv testre gyakorolt hatása volt.

– Aha, extra nagy dildót rendeltem. – Kicsit megdöntöttem a dobozt, és szűrős szemmel néztem rá.

A pasi felnevetett. Mély, telt hang volt.

– Küldjem a mentősöket a folyosó túloldalára, ha holnapig nem jön elő a lakásából?

– Ne! – válaszoltam. – Vízvezeték-szerelőt küldjön!

Újra nevetett, és azon kaptam magam, hogy *majdnem* mosolygok, miközben felnéztem rá és a rendezett, fehér fogsorára.

– Ne hagyja, hogy feltartsam! Nagy tervei vannak, értem én.

– Igen, extra nagy terveim – motyogtam, aztán megfordultam, és felsiettem a lépcsőn. Mekkora seggfej! Megjátszhatja, hogy kedves és sármos, amennyire csak akarja, de soha még csak be sem mutatkozott. Csak akkor használja a sármját, amikor óriási dildókról beszélek? Valószínűleg perverz...

Tényleg rendeltem egy dildót, de normál méretűt, és ezt neki nem kellett tudnia. Ráadásul azzal sem értek egyet, hogy az, hogy valaki tekintélyes szexjátékarzenállal rendelkezik, bármit is elárul a szexuális életéről vagy annak hiányáról. Vagy kéznél vannak a dologhoz szükséges eszközök, vagy hívnod kell valakit, hogy elintézze neked. Én? Jobban szerettem felkészülni.

Amint visszaértem a lakásomba, pár felesleges percig tépdستم a csomagról a papírt, mert túl lusta és makacs voltam ahhoz, hogy megtegyem az öt lépést a konyhába az ollóért.

Arra számítottam, hogy tizennyolc centi hosszú és öt centi vastag esti randipartneremet találok a dobozban. Ehelyett egy béna, nagy boríték hevert benne.

Kézbe vettem, és megfordítottam. Kiesett belőle néhány műanyag kártya, de a papírköteg benne maradt. Ha ez egy új szórólapozási technika, akkor működik, mert feléledt a kíváncsiságom.

Roosevelt, a cicám is érdeklődött. Tacsókómacska volt, ami gyakorlatilag a macskavilág corgija; nagyon rövid lábak egy normál méretű testen. Lehetne azzal érvelni, hogy kicsit cinkes olyan macskát tenyészteni, aminek tömzsi, rövid lábai vannak. Ha valaha kikerülne a vadonba, valószínűleg veszítene egy másik macskával

vívott utcai bunyóban, mert nem érne olyan messzire, vagy ilyesmi. De azzal is lehetne, hogy tök király.

Felvettem az egyik leesett kártyát, és összehúztam a szemem a kép láttán. A szomszédom jogosítványa volt. *Bob Smith*? Azt hiszem, tévedtem az egész Cade és Spade névjátékkal, de a Bob szinte még rosszabb volt. Talán él odakint egy Bob nevű illető, aki istencsászár – legyünk őszinték, valószínűleg nem –, de bízd a szomszédomra, hogy olyan neve legyen, mint Bob, és azonnal el is éri, hogy megkérdőjelezem a névvel kapcsolatos minden korábbi előítéletemet. *Seggfej!*

Visszadobtam a kártyát a dobozba, és alaposan elgondolkoztam. Úgy gondoltam, hogy tévedésből felnyitni valaki postáját eléggé bocsánatos. Tehát eddig nem éreztem túl nagy büntudatot. Viszont ha belenéznek a borítékban rejlő papírokba, esetleg elkezdeném rosszul érezni magam. Bosszúsan felnyögtem, és visszazártam a dobozt. Bármilyen titkokat is őrizgetett *Bob Smith*, nem érdekelt annyira, hogy kitegyem magam annak a kis adag büntudatnak, amit akkor éreznék, ha szándékosan átnézném a postáját.

Ekkor valaki határozottan kopogtatott. Megvakartam Rooseveltet az álla alatt, és az ajtóhoz sétáltam.

Gondosan elrendeztem az arcvonásaimat, mielőtt kinyitottam. A „valami rendkívül fontosban zavartál meg” volt a cél, de amint megláttam, hogy a szomszédom áll az ajtóban, bamba képet vágtam.

Egy lila dildót tartott a kezében, aminek az öntvényébe határozott ereket dolgoztak be. Általában egy pillanatig értékeltem és élveztem volna a kidolgozását. Határozott forma, a szilikon szépen kidolgozott, a töve

pedig remekül szívható. Minden, amiről egy lány csak álmodhat. Mélyen legbelül valószínűleg kicsit szégyelltem magam, de már rég megtanultam, hogy a zavarodat jobb felvállalni, mint elbújni előle.

– Ó, de jó! Megtalálta a partneremet! – közöltem, és kikaptam a dildót a kezéből. Mondandómat úgy nyomatékosítottam, hogy a golyók hátulján lévő tapadókorongot hozzávágtam az ajtófélfához, ahová oda is tapadt, aztán veszélyesen inogni kezdett a szemeink között.

A fickó halvány jókedvvel nézett engem.

– A partnere betalált a postaládámba. Kíváncsi lennék, hogy maga is megkapta-e az én csomagomat?

– Azt hiszem, arról tudnék, ha betalálna hozzám a csomagja.

Úgy tűnt, nem találja viccesnek a szójátékomat. Úgy tette karba a kezét, hogy megnyalhattam volna a bicepszét és a mellkasát, bár én inkább beleharapni szerettem volna. Hisz a hozzá hasonló pasiknak épp elég öröm jut az életben.

– Biztos benne? – Mély hangjában megjelent egy feszült él.

Valamiért ettől a hangtól hazudni akartam a felfedezésemről. Talán az univerzum végre megtalálta a módját, hogy egy jól megérdemelt csavart labdát dobjon Mr. Tökélynek. Hacsak nem az volt az első és egyetlen kisérelte az egyensúly visszaállítására, hogy a Bob Smith nevet adta a fickónak. Talán belelátott a sötét, fura kis szívembe, és tudta, hogy én vagyok a tökéletes bűntárs.

Ugyanúgy keresztbe tettem a karomat, és Oscar-díjat erően megvontam a vállam.

– Aha. Egész biztos. Csak macskakaját kaptam. Talán a postásnő nem talált elég helyet mindkét doboznak az én postámban, ezért a maga lyukába gyömöszölte be a dildómat.

A fickó orrcimpái kicsit kitágultak. Szép orrlyukak voltak, már ha ez lehetséges, és látni egy kis dühöt az arcán csak még inkább érinthetetlen istenszerűvé tette. Sötét haja volt, enyhe borostája és világosszürke szeme. A bőre kicsit sápadt volt, de az valahogy tetszett. Ebből legalább kiderült, hogy nem lófrál odakint az izmait feszítgetve, vagy még rosszabb, tangában, és nem bealajozva csusszan be az egyik olyan sugárkamrába, amit barnítókapszulának hívnak.

Hosszú, feszült csend után felsóhajtott.

– Ha felbukkana, tudja, hol talál.

– Hogyne. – Megpöccintettem a dildót, néztem, ahogy fel le ugrál, aztán két kézzel rámarkolva leszedtem az ajtófélfáról. Vulgáris cuppanás hallatszott, ahogy levettem. – Egyébként kösz, hogy visszahozta a partneremet.

Megint felsóhajtott, aztán becsukta az ajtót. *Az én ajtómat.* Miféle alak csukja be valaki más ajtaját, hogy véget vessen egy beszélgetésnek?

Dühös homlokráncolással néztem le a dildóra, mintha az tudná a választ. Még dühösebben hajítottam el a kanapé felé, így sajnos Roosevelttel felé is. A macsek riadt kis harci kiáltással vetődött félre az útjából.

Még egyszer felemeltem a vastag borítékot a dobozban. Haboztam, aztán beljebb csúsztattam a papírokat anélkül, hogy megnéztem volna. *Bocs, univerzum, ebbe nem akarok belekeveredni.*

LIAM

Még egyszer megnéztem az e-mailt a telefonomon. **MA** csomagot tényleg kézbesítették ma délután. Vagy a folyosó túloldalán lakó lány hazudott, vagy valaki más postaládájába került. Sehogy nem ellenőrizhettem, hacsak nem akartam arra pocsékolni az estémet, hogy az előtérben ücsörgök és végignézem, amíg mindenki kiveszi a postáját. De annak sem lett volna semmi értelme, mert nem tudtam, mekkora méretű és milyen típusú dobozt keresek, vagy hogy korábban felvihették-e már.

Nem is számított.

Az ösztönöm azt súgta, hogy a szomszéd lánynál van. Nem tudtam rájönni, mi baja van. Amióta beköltöztem, mást sem csinált, csak egyenesen keresztülnézett rajtam. Mintha tudná, mintha valahogy egyenesen átlátott volna rajtam és a gyatra hazugságaimon, amikbe az elmúlt hetekben bebugyoláltam magam. Végére is ez nem volt elképzelhetetlen. A mostohatestvérem kicsi-

nyessége alig ismert határokat, és el tudom róla képzelni, hogy megveszteget random embereket, hogy keressenek valakit, akire illik a személyleírásom. Amennyire én tudom, a szomszéd lány akár Celiának is írhatott éppen.

Lerogytam az ágy szélére, és a kezemmel végigszántottam a hajamon. Még mindig arra vártam, hogy valaki azt mondja, az elmúlt néhány hónap csak egy rossz vicc volt. A mostohatestvérem mindig teljesen hibbant volt, de a mostani műsora mindent elhomályosított a múltunkban.

Gondolni sem akartam erre. Semmire.

Ha meghúzom magam, elmúlik. Ha visszavágnék, vagy nagy feneket kerítenék a dolognak, az csak elnyújtaná a bosszúságomat. Ha nem adok neki új muníciót, megunja a dolgot, mint mindig, és én visszatérhetek a normális életemhez. Nem lesz több nevetséges figyelemelterelés és játék, amit kénytelen voltam játszani. Végre megint koncentrálnék a cégemre, bár most üresnek éreztem a gondolatot. Éveken át csakis a cégemmel törődtem, és az, hogy el kell távolodnom tőle, még ha csak átmenetileg is, kezdte megkérdőjelezni, hogy miért állítottam parkolópályára az egész életemet a munka kedvéért.

Megkerestem azt a pénzt, amire szükségem volt. Elértem a célokat, amiket felállítottam magam elé. Baromi jó voltam abban, amit csináltam, és nem volt létfontosságú, hogy törekedjek arra, hogy jobb legyek, mégis úgy éreztem, hogy vissza kell mennem az irodába, a munkámhoz és a versenyhez. Ezzel a szenvedélyemmel soha egyetlen kapcsolat sem tudott versenyezni, de minden egyes bujkálással töltött nappal egyre jobban megkérdő-

jeleztem az elkötelezettségemet. Talán tényleg itt az ideje a lazításnak.

Valaki kopogtatott.

Az ajtóhoz siettem, és a lány állt ott a folyosó túloldaláról, és szúrós szemmel nézett rám szempilláspirállal borított szemével.

– Itt van a hülye csomagja! Kiderült, hogy rajta volt a neve. *Hopsz!*

Nem meglepő módon távolról sem tűnt bocsánatkérőnek. A hangjában volt egyfajta unottság, ami nem igazán illett a tekintetéhez. Mintha folyamatos kihívás lenne benne, és valamire rá akarna venni, de hogy mire, arról fogalmam sem volt.

Összeszorult a szívem, amikor láttam, hogy a csomagot felnyitották. Nem mertem megkérdezni tőle, hogy elolvasta-e a boríték tartalmát, ezért próbáltam farkaszemet nézni vele. A legtöbb embert kényelmetlenül érintette a csend, főleg, ha szemkontaktussal párosult. Véleményem szerint így lehetett a leggyorsabban megítélni, mennyire erős jellem valaki. Ezért, amikor tíz, majd húsz másodperc is eltelt anélkül, hogy a lány akár csak megrezzent volna a tekintetemtől, úgy döntöttem, hogy a kemény felszín, amit mutat magából, talán mégsem csak szerep.

– Kösz! – mondta a rá jellemző száraz, érdektelen stílusban, miután eltelt fél perc. – Ezt szokták mondani, amikor az ember valami kedveset tesz érted. – Nagyerővel nekilökte a dobozt a gyomromnak, aztán elindult az ajtó felé.

– Várjon! Nem nézett bele?

– Hiszi vagy sem, nem igazán érdekel, hogy milyen hülye szarságokat küldenek magának.

Kivettem a borítékot, és láttam, hogy a pecsétet feltörték a hajtókán.

– Akkor miért nyitotta ezt ki?

Mélybarna szeme félrenézett, aztán vissza. Ez volt a gyengeség első jele, amit mutatott, és ez segített megállapítani, hogy mégis ember az érdektelenség magára vett álarca mögött.

– Maga miért nyitotta ki a dildó dobozát? – vágott vissza.

– Azt hittem, az enyém – szúrtem ki összeszorított fogaim között, bár tudtam, hogy magamnak köszönhetem, ami most jön.

– Bumm! – A szót egy laza szemöldökrándítással nyomatékosította. – Én meg azt hittem, a hülye borítékja az enyém. Van még kérdés?

Összehúztam a szemem.

– Nem hiszek magának.

– Engem meg nem érdekel.

Karba tettem a kezem, és vártam.

– Mi van? – kérdezte. – Azt hiszi, megtörök, csak mert maga adja itt nekem a szikrázó szem és némaság műsort?

Ezúttal gyorsan megszakította a szemkontaktust, sőt még a pólója szegélyét is babrálta, mielőtt újra felnézett rám. Apránként megnyertem az akaraterők viadalát, és azon kaptam magam, hogy élvezem a szavaink mögött rejelő kimondatlan vetélkedést. Azt máris tudtam, hogy nem egy azok közül a nők közül, akik eddig képtelenek voltak fenntartani az érdeklődésemet. Egyfajta szikra

bujkált a rideg szemeiben, és hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem érdekelt a története.

Tényleg csinos volt. Hibátlan bőr és éjfekete haj. A vonásai lágyak és nőiesek, az álla viszont majdnem hegyes. A személyisége tele volt élelkel, amennyire én láttam, és találónak tűnt, hogy az arcán is van legalább egy él.

De a szája nyugözött le leginkább. Úgy tűnt, szinte teljesen ura az arcvonásainak, és valamilyen okból azt akarta mutatni a világnak, hogy elege van mindenből. Ezt tiszteltem. Én magam is sokat tudtam a rejtözködésről. Tudtam, milyen álarcot viselni, és nem csak a mostohatestvérem baromságai óta.

De az ő maszkja nem volt tökéletes. Azok a telt ajkak néha hajlamosak voltak megremegni. A gyanútlan megfigyelőnek fel sem tűnt. Én nevetésnek láttam. Ha megnyomtam nála bizonyos gombokat, volt benne valamilyen merevség, ami befelé húzta a vonásait. Ismétlem, alig észrevehető, de nekem olyan, mint a szúrós pillantása.

Csuklóból legyintett egyet, ami azt üzente, hogy „tök mindegy, ezen már túl vagyok”, aztán megfordult, hogy újra elinduljon.

– Vacsorázz velem! – kértem.

Az ajtaja előtt állt meg, amit egy viharvert könyvvel támasztott ki. Amikor megszólalt, még csak felém sem fordult.

– Miért tennék ilyet?

– Mert szerintem belenézttél a csomagomba, és talán bevallod nekem az igazat, ha megpuhítalak egy kis borral.

– Borral? – Mozdulatlanul állt, a keze a lakása ajtaján pihent, a fejét egy kicsit lehajtotta. – Én csak nyers, véres húst eszem. Úgyhogy részemről ez egy határozott nem.

– Akkor nyers, véres húst eszünk. Nekem mindegy. Csak mondj igent!

Belépett a lakásába, aztán végre megfordult, hogy rám nézzen, de csak úgy, hogy az arcát az ajtó és a keret közé dugta. Ekkor először láttam valami valódi mosolyhoz hasonlót az arcán, de az is csak féloldalas volt.

– Talán, de ma estére már terveim vannak. Tizen-nyolc centisek.

Elvette a könyvet az ajtó útjából, és az magától becsukódott. Én meg ott álltam a folyosón, és úgy éreztem, mintha legyőztek volna egy olyan játékban, amit nem is akartam játszani. *Mi a fene?*

És valami mocorgott bennem, mintha egy hatalmas szikla szélén állnék, és lenéznék. Félelem? Várakozás?

Legszívesebben felnyögtem volna tehetetlenségemben. Csak arra kellett volna koncentrálnom, hogy leszegem a fejemet, és túlélem az elkövetkező heteket, sőt, talán hónapokat. Ameddig a mostohatestvérem fel nem adja. Tönkre akarta tenni az életemet és a hírnevemem, ezért inkognitóba vonultam. Hátrahagytam a lakásomat, az irodámat és a normális életemet. A munkámat távolról is intézhettem, bár nagy nyűg volt.

Úgyhogy volt épp elég bajom anélkül is, hogy a lány a folyosó túloldaláról befurakodjon a gondolataimba, viszont pontosan azt tette. Talán csak annyira megszoktam, hogy a nők a lábaim elé borulnak, hogy az ellenálása első halvány jelével felkeltette az érdeklődésemet.

Vagy talán csak pont az esetem volt. Még valószínűbb, hogy a kettő kombinációja.

Épp egy sör után kutattam a hűtőben, amikor belém nyilallt: az előbb bevallotta, hogy visszamegy a lakásába, hogy elszórakozzon a dildóval. A gyomromban érzett lehangoló ürességet forróság váltotta fel. A gondolattól, hogy a szarkasztikus szomszédom, aki hajlamos a fekete humorra, éppen kényeztetni magát, mindenféle helytelen dolog jutott eszembe.

Ez csak egy újabb nevetséges fejlemény volt a nevetséges fejlemények hosszú sorában, és komolyan elkezdtem azon gondolkodni, ne hagyjam-e inkább a mostohanővéremet győzni? Hisz csak pénzről és büszkeségről volt szó. Másrészt viszont: mi másom volt?